

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: J.V., zast. Mgr. Jakubem Hájem, advokátem se sídlem Palackého nám. 354, Vizovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2014, čj. MPSV-UM/5776/14/4S-ZLK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2016, čj. 41 A 112/2014-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jakubu Hájovi **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **1910 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně ze dne 30. 5. 2014, čj. 28294/2014/ZLI, nebyla žalobci přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje spočívajícího v úhradě daně

z nemovitosti ve výši 378 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2014, čj. MPSV-UM/5776/14/4S-ZLK, zamítnuto o napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobce žalobou napadl několik správních rozhodnutí, mezi kterými bylo i v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného. V žalobě namítl podjatost úředních osob, požádal Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“), aby provedl audit rozhodnutí všech úkonů těchto osob a vyvodil řádné důsledky. Podle žalobce dochází k diskriminaci, ohrožení na životě a porušování základních principů Ústavy. Žalobce má nárok na příspěvek na živobytí a na základní hrazení poplatků spojených s chodem domácnosti. Popsaným jednáním mu vznikají dluhy, které jsou vymáhány exekucí.

[3] Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného (v kasační stížnosti napadeném rozsudku zjevným omylem nesprávně označeným jako rozhodnutí ze dne 28. 7. 2014) zamítl. Ze správního spisu měl za prokázané, že žalobce neudělil souhlas ke vstupu do jeho bytu za účelem provedení sociálního šetření. Dospěl proto k závěru, podle kterého žalobce neposkytl zákonem vyžadovanou součinnost, čímž naplnil důvody pro nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci.

II. Kasační stížnost

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Podle stěžovatele je napadené rozhodnutí zejména nepřezkoumatelné, neboť touto vadou trpí i prvoinstanční rozhodnutí. To dále postrádá odůvodnění správního uvážení ohledně zamítnutí žádosti dle § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Správní orgán věc nesprávně posoudil, neboť nebyla vzata v úvahu správnímu orgánu známá skutková zjištění relevantní pro posouzení podmínek přiznání dávky. Chybný postup správního orgánu prvního stupně byl v rozporu se zákonem a probován jak žalovaným tak krajským soudem.

[6] Stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s odůvodněním krajského soudu a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, čj. 6 Ads 127/2010-57, navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, jsou-li splněny podmínky, za nichž může kasační stížnost meritorně projednat. Kasační stížnost je návrhem na hraně přípustnosti, neboť stěžovatel – přísně vzato – námitky totožné s kasačními námitkami v žalobě ani v odvolání nevznnesl, a to ačkoliv pro jejich uplatnění ani v řízení před žalovaným ani v řízení před krajským soudem neexistovala žádná překážka. Přesto

pokračování

Nejvyšší správní soud podobně jako ve stěžovatelské věci projednávané pod sp. zn. 2 Ads 104/2016 neodepřel stěžovateli věcný přezkum napadeného rozsudku a kasační stížnost neodmítl.

[9] Stěžovatel totiž v kasační stížnosti mj. uvedl, že tuto podává i z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozsudku, popřípadě jiné vadě řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Ačkoliv toto tvrzení stěžovatel blíže nekonkretizoval, je Nejvyšší správní soud k takovým vadám přezkoumávaného rozhodnutí povinen přihlédnout, v důsledku ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., i bez návrhu.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal v řízení před krajským soudem žádné pochybení, které by bylo vadou, jež by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Ohledně přezkoumatelnosti napadeného rozsudku lze uvést, že jeho (věcný) výrok je srozumitelný a určitý, přičemž odůvodnění rozsudku je vystavěno na racionální logické konstrukci, nepostrádající vypořádání jakékoli stěžovatelské žalobní argumentace. Krajský soud důsledně popsal důvody, které jej k zamítnutí žaloby vedly, vycházel z obsahu správních spisů. Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný.

[11] Stěžovatel též namítal, že správní orgán již na základě své dřívější úřední činnosti disponoval dostatkem informací ohledně relevantních skutečností pro přiznání příspěvku na živobytí; sociální šetření v bytě stěžovatele bylo nadbytečné, a proto stěžovatelské odepření souhlasu se vstupem pracovníků správního orgánu do jeho obydlí nebylo dostatečným důvodem pro zamítnutí stěžovatelské žádosti. Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel obdobný žalobní důvod v řízení před krajským soudem neuplatnil. Soudu není známa žádná skutečnost, která by stěžovateli v uplatnění obdobné žalobní argumentace v řízení před krajským soudem bránila, a stěžovatel sám takovou skutečnost netvrdí. V rozsudku ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[u]stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.“ Na tomto názoru setrvává kasační soud i nadále; uvedenou kasační námitku proto Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nepřípustnou.

[12] Ani k další námitce podřazené pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost napadeného rozsudku, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, stěžovatel neuvedl žádnou bližší argumentaci. Omezil se na vylíčení jím spatřovaného pochybení správního orgánu a žalovaného, aniž přímo zpochybňoval jakýkoli konkrétní právní názor krajského soudu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. není pouhá citace zákonného textu tohoto ustanovení nebo jeho části, aniž by byla vysvětlena souvislost s konkrétní věcí (viz např. rozsudek ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-74). Neodůvodněný odkaz stěžovatele na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nemohl být Nejvyšším správním soudem meritorně posouzen.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, přičemž neshledal přítomnost vad, ke kterým je povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.); proto nezbylo, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud (přiměřeně dle § 120 s. ř. s.) na základě ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. S ohledem na ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení ani procesně úspěšný žalovaný, neboť meritem řízení o kasační stížnosti byla otázka nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi (mimořádná okamžitá pomoc).

[15] Podle § 35 odst. 8, ve spojení s § 120, s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele, Mgr. Jakub Háj, advokát, provedl ve věci v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání ve věci samé, tj. doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „advokátní tarif“)]. První poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], která podle ustanoveného zástupce proběhla dne 18. 5. 2016, nemůže Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci považovat za úkon právní služby, za který by zástupci náležela odměna. Tato schůzka totiž proběhla dle výslovného sdělení zástupce stěžovatele z důvodu ustanovení zástupcem v obdobné věci, nikoliv v této. Usnesení, jímž byl Mgr. Jakub Háj ustanoven zástupcem stěžovatele, bylo ustanovenému zástupci doručeno až 23. 5. 2016 a stěžovateli 3. 6. 2016. Ustanovený zástupce ve vyúčtování odměny ze 4. 7. 2016, sice uvedl, že věc převzal a zastoupení připravil 23. 5. 2016, nezbytnou součástí úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je však v první řadě porada s klientem. Zástupci stěžovatele byla přiznána náhrada jízdného za použití osobního automobilu v částce 410 Kč, tj. ve výši jedné třetiny, neboť zástupce stěžovatele nahlížel rovněž do spisů Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 104/2016 a 2 Ads 105/2016. Dále podle § 14 odst. 1 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci v souvislosti s nahlížením do spisu náhrada za promeškaný čas v počtu šesti půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu), opět ve výši jedné třetiny, tj. 200 Kč. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 1000 Kč [§ 9 odst. 2, ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 1910 Kč. Mgr. Jakub Háj zdejšímu soudu nedoložil, že by byl plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy DPH nepřičítá. Náhrada nákladů řízení bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 18. srpna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu